i världen *men icke* av världen

andra upplagan

finn arne imsen

i världen men
icke av världen

I världen men icke av världen

andra upplagan

finn arne imsen

BMC -förlag
Box 201 34, 161 02 Bromma

Av Arne Imsen har tidigare utgivits:
Har Lewi Pethrus rätt? (1962)
I världen men icke av världen (1:a utg 1964)
Tid att vakna (1965)
Fruktad frihet (1970)
Från död till liv (1970)
Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian (1:a utg 1982)
Kärleksfull aga eller kränkande misshandel (1:a utg 1991)
Bannlyst Frihet (1995)
Vedergäll Babylon (1999)
Guds Rike (2000)
Fortsätt kampen (2002)

I VÄRLDEN MEN ICKE AV VÄRLDEN
Andra upplagan (1:a uppl. Midnattsropets förlag 1964)

Copyright © 2002 BMC-förlag
Sättning och tryck: BMC Tryck, Bromma, 2002
Typsnitt: Times New Roman, Century Schoolbook
Utgiven av BMC-förlag, Bromma

ISBN 91-971087-8-2

innehåll

Förord till 1:a upplagan 6
Förord till 2:a upplagan 7
1. Levande kristendom 8
2. Icke av världen 15
3. Statskontrollerat kyrkoliv eller levande kristendom? .. 21
4. Vad har kristendom med politik att skaffa? 26
5. Avfallets yttringar 31
6. Individens frälsning eller samhällets reformering 36
7. Konventikelplakatets anda lever än! 42
8. Namnlistor eller Kristusbrev? 49
9. Hednisk, namnreligiös eller kristen extas? 52
10. Trons offer och otrons 59
11. Guds svar: väckelse! 64

förord till 1:a upplagan

Denna lilla skrift griper över ett stort område. Många delikata problem tas upp men utan någon avsikt att skapa sensation. Det har mer än en gång förvånat författaren att det numera så sällan hörs radikalt kristna tongångar i den aktuella samhällsdebatten. Tanken är att väcka icke nya men alltmer ovanliga sanningar till nytt liv. Mer än tidigare bör församlingen med frimodighet hävda och i alla stycken söka leva upp till Nya Testamentets mönsterbild. En i tiden latent religiös längtan är en kallelse till trons folk att bli bärare av Andens gåvor, så dessa andliga behov kan mötas med ett gudomligt svar, som är väckelse. Genom evangelisk väckelse saneras många av de träskmarker samhället icke rår på. Om denna skrift trots många brister kan bidra till att väckelsefrågan aktualiseras och hjälper någon ta en mer avgjord ståndpunkt för Jesus Kristus är avsikten uppnådd.

Näsby-Park i juli 1964
Arne Imsen

förord till 2:a upplagan

För snart 40 år sedan gav Maranataförsamlingen ut en första upplaga av boken I världen men icke av världen. Dess aktualitet är stor och flera av de sanningar som då profetiskt lyftes fram har idag gått i bokstavlig uppfyllelse. Uppmaningen till en tydlig gränsdragning mellan församlingen och världen är angelägen, speciellt i vår sekulariserade och komplicerade tid.
I föreliggande skrift får läsaren god hjälp att, utifrån Guds ords undervisning, dra principiellt viktiga riktlinjer i sitt och församlingens förhållande till världen.

Ett och annat som omnämns i boken har idag förändrats i sina strukturer. Ett exempel är att Svenska kyrkan inte längre är statskyrka utan statssubventionerad frikyrka

Avsikten med att ge ut en andra upplaga är densamma som vid första upplagan; att väcka och bidra till en sann, evangelisk väckelse. Tiden är kort – Jesus kommer!

Bromma i juli 2002
Berno Vidén

kap 1. | levande kristendom

Kristendomen är uppenbarelsereligion med ett utomvärldsligt mål. Evigt liv i gemenskap med Gud och alla de heliga i ett hem utan synd, sjukdom och död är kristendomens hopp. Medlet att nå detta mål är individens förvandling till likhet med släktets störste son – Jesus Kristus. Detta innebär en andlig frigörelseprocess av så genomgripande karaktär att Bibeln kallar själva ingången dit för pånyttfödelse. Genom denna erfarenhet upprättas den fallna människan och delaktiggöres av en ny natur, vars håg är att göra Guds vilja – hon blir en ny skapelse.

Kristendomens kraft är Kristi kors och hans uppståndelseseger. På Jesu Kristi fullbordade försoningsverk vilar den frälsande tron. Förnuftsreligionen kan aldrig tillgodogöra sig denna hemlighet, och dess tillbedjare ser med avsky och förakt på detta ”förnuftsvidriga” evangelium. Det estetiska, etiska och religiösa jaget protesterar också mot korsets krav på självuppgivelse, eftersom det aldrig vill erkänna sitt djupa fördärv - än mindre kapitulera och villkorslöst överlämna sig åt honom, som spikades fast vid förbannelsens påle. Förnuftsreligionen kan acceptera korset som symbol och dekoration, men värjer sig tappert för att slippa dela den korsfästes öde.

Bibelns ande-, blods- och vattenfrälsning är en bestämd övergång från död till liv, från mörker till ljus, från Satans makt till Gud.

Ofta blir presentationen av kristendomen sådan att dess absoluta anspråk förefaller omänskliga i sin livlösa formalism.

Kristendomen är dock först och främst liv – överflödande liv – och ur dess väsen strålar alltid fram frigörande hjärtlighet och värme. Enkelt och lättillgängligt når dess budskap den överbevisade syndaren med en personlig kallelse till omvändelse och efterföljelse och ger åt honom löfte om försoning, rättfärdiggörelse, frid och evigt liv.

Ej utan orsak har många människor blivit skrämda av den tristess och det andliga armod i vilket en del kristna bekännare suckande framlever sina dystra liv. För många har därför kristendomen blivit liktydigt med klosterliv. Det finns onekligen också sådana kristna som lever fullständigt isolerade från omgivning och samtid, och vars tillvaro blivit ett ändlöst lidande. Om deras yttre återspeglar deras inre liv, så förmår icke färgskalan frambringa tillräckligt mörka färger för att återge de dystra dragen i deras religion.

Detta är dock ingen frisk och sund kristendom. DEN gör ingen människa fientligt inställd till livet, och skapar inte heller en sjuklig längtan efter att komma bort från tidens problem och svårigheter.

Den levande kristendomen har sitt ursprung och sin mönsterbild i Nya Testamentet. Det måste vara den kristnes mål, att leva upp till de ideal man där möter. Detta blir möjligt endast genom en fullständig överlåtelse åt Gud. Då verkar den Helige Ande både vilja och gärning.

De första kristna var varken omänskliga eller övermänskliga. Trots att de i många stycken var mycket radikala, är det gripande att se, hur dopet i den Helige Ande bland annat verkade fram hos dem en förut okänd känsla för medmänniskorna – för varandra.

”Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt; de sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla, efter som var och en behövde. Och ständigt, var dag, voro de endräktigt tillsammans i helgedomen;

och hemma i husen bröto de bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald, och lovade Gud. Och allt folket var dem väl bevåget. Och Herren ökade församlingen, dag efter dag, med dem som läto sig frälsas." Apg 2:44- 47

Denna helt spontana aktion visar oss att då de kristna lever Andens överflödande liv, så inspireras de till ansvar för varandras timliga och andliga välfärd. All nöd avhjälpes då Gud får uträtta sitt verk. I denna atmosfär kan man med rätta tala om frihet, jämlikhet och broderskap. Så ser vi hur genom Andens verk det konstlade och märkvärdiga försvinner, och hur människorna blir sanna, enkla, goda och naturliga.

* * * * *

En av våra moderna författare har, i en romantiserad skildring, gjort revolt mot sin barndoms hemmiljö, som med sin förljugenhet, fariseism och sitt svek identifieras som typisk kristen. Huvudpersonerna dras fram ur sin skenheliga tillvaro, och deras sirapssöta fromhet visar sig vara endast ett tunt skal, som i helt vardagliga men ändock tillspetsade situationer brister, och blir ett dåligt kamouflage för omänsklighet och gemen ondska. Denna dubbelmoral blir särskilt avskyvärd då den, som här, dekoreras med böner, tacksägelser, missbruk av namnet Jesus, och ett i högsta grad oanständigt bruk av bibelcitat och andliga sånger.

Det bör dock vara uppenbart för alla, att det som är äkta och värdefullt alltid har många förfalskningar. – Även det oäkta vittnar på så sätt om att det finns något som är äkta, sant och oförfalskat. Det är dock bedrägeri att presentera det oäkta som original och ge det originalets ursprungsbeteckning.

Ingen har angripit skrymteri och fariseism kraftigare än Jesus. Han visar ingen hänsyn då han gisslar livshotande

synder såsom självtillräcklighet, hyckleri och falskhet.

Då dessa synder får göra intrång bland de kristna, förvandlas gudslivet successivt till en religiös komedi. Kristendomen blir teater och de kristna blir skådespelare i olika roller. Förställning, fromma miner, himlande talesätt och fraser, intriger och spel får ersätta sann gudsfruktan. Den levande kristendomen bildar front mot detta. Falskhet och förljugenhet demaskeras och avslöjas där det fulla evangeliet blir predikat och praktiserat.

> ”Haven ingen delaktighet i mörkrets gärningar, som icke giva någon frukt, utan avslöjen dem fastmer.”
> Ef 5:11

* * * * *

Hur skall då kristendomen bevaras i sin ursprungliga äkthet? Detta är en mycket väsentlig fråga.

Livet måste förnyas.

Då förnyelsen upphör följer stagnation och död. Levande kristendom blir kyrkokristendom och förnuftsreligion – rörelse blir institution.

Kyrkokristendomen söker sedan att med uppfostran, bildning, politik och andra mänskliga medel nå fram till de resultat, som är den levande väckelsekristendomens andrahandsverkningar.

Det tragiska med denna form av kristendom är att den för bort från Kristus och därför i verkligheten motverkar den sanna kristendomens egen sak, genom att göra människorna otillgängliga för evangeliets klart framställda omvändelsekrav.

En församling, som vårdar den första kärlekens flammande eld och lever i oavlåtlig förnyelse, ser dessa faror och söker med de andliga vapen Guds ord anvisar eliminera dem. Det blir skärpt vakthållning där den Helige Ande verkar. Det går inte att på smygvägar föra in villfarande läror. Den för-

samling, som håller kyrkokristendomens inflytande utanför sin sfär, är en segrande och expanderande kristendom i evangelisk mening.

> ”För övrigt, bliven allt starkare i Herren och i hans väldiga kraft. Ikläden eder hela Guds vapenrustning, så att I kunnen hålla stånd emot djävulens listiga angrepp. Ty den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod, utan mot furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna. Tagen alltså på eder hela Guds vapenrustning, så att I kunnen stå emot på den onda dagen och, sedan I haven fullgjort allt, behålla fältet. Stån därför omgjordade kring edra länder med sanningen och varen iklädda rättfärdighetens pansar och haven såsom skor på edra fötter den beredvillighet som fridens evangelium giver. Och tagen alltid trons sköld, varmed I skolen kunna utsläcka den ondes alla brinnande pilar. Och låten giva eder frälsningens hjälm och Andens svärd, som är Guds ord.” Ef 6:11-17

* * * * *

Vad är det som bär upp den levande kristendomen? Det är icke ett demokratiskt styrelsesätt eller en human lagstiftning som banar väg för och möjliggör den levande kristendomens landvinningar. Det är inte de politiska, sociala, kulturella eller religiösa institutionerna som bär upp den levande kristendomen.

Nej och åter nej!

Institutionerna – i synnerhet de religiösa – har istället ofta målmedvetet bekämpat livsyttringar av sann Gudstro. Under de mest ogynnsamma yttre betingelser, under hot om politiska och rättsliga repressalier, tvång och förtryck, har den levande kristendomen gått sitt segertåg fram ge-

nom historien – från land till land, från kontinent till kontinent och från generation till generation.

Den levande väckelsekristendomen har åter och åter genom sin egen inneboende genomslagskraft sprängt den ram, som beskurit den enskildes möjlighet att i enlighet med sin övertygelse tjäna den levande Guden utan statligt eller kyrkligt förmyndarskap.

Sådan är också väckelsernas dramatiska historia i vårt eget land. Varje väckelserörelse har uppfattats som samhällsomstörtande, asocial, svärmisk eller på andra sätt farlig för folkets välfärd. Bärarna av dessa budskap har blivit behandlade därefter. Många exempel skulle kunna nämnas. Oförvitliga svenska medborgare har blivit föremål för de värsta övergrepp från olika myndigheters sida, därför att de burit det kristna namnet högt.

Den sanna kristendomen bäres upp av den ”levande Gudens församling, sanningens stödjepelare och grundfäste.” 1 Tim 3:15

Och denna församling är inte en organisation utan en organism, inte en korporation utan en kropp – Kristi kropp, och skall gestalta Kristus i tiden. Kristus är i församlingen, och han uppfyller allt i alla. Varje del av denna kropp skall vara genomträngd av det liv som är av Jesus Kristus. Han har efter fullbordat försoningsverk tagit platsen på Faderns högra sida i härligheten. Församlingen är redan införsatt med honom i den himmelska världen. Vi är där med honom och han är här i oss. Han är vår ställföreträdare i himmelen och vi är hans ställföreträdare på jorden. Församlingen har alltså samma maktställning som Kristus själv.

”Dödsrikets portar skola icke bliva henne övermäktiga”, har Jesus själv sagt om sin församling.

Kristi församling är varken frikyrkosamfund eller folkkyrka. Den består icke av individer som blivit ”kristnade” genom militärt våld eller politisk list. Kristi församling utgö-

res av människor, som mött en *personlig* kallelse till efterföljelse och tjänst, av människor som av fri vilja omvänt sig till sin Frälsare och Herre för att i dopet bli förenade med honom i hans död, uppståndelse och härlighet och genom dop i Helig Ande begåvas med en utrustning för sin funktion i Kristi kropp, för att där tjäna honom i helighet och rättfärdighet.

Detta är levande kristendom.

kap 2. | icke av världen

Världen är uppdelad i två emot varandra stridande politiska maktblock. Kapitalism och socialism är de två ideologiska system, som kämpar om världsherraväldet. Man kan på goda grunder föredra det ena systemet framför det andra, men båda är till sitt väsen antikristliga och kommer aldrig att bli något annat. I båda fallen pekar utvecklingen mot ett tilltagande förakt för korsets blodsevangelium. Kapitalismen har gjort religionen till sin bundsförvant medan socialismen i sin mest radikala form ser religionen såsom sin farligaste motståndare. ”Religion är opium för folket”.

Ut ur dessa idéströmningar har demokratier och diktaturer tagit form och utvecklats. De yttre betingelserna för kristen tro och mission varierar mycket, beroende på vilket politiskt system som fått eller tagit makten i de olika nationerna. I andligt avseende existerar emellertid icke maktkonstellationerna öst - väst, men fastmer Guds församling - världen.

Guds församling kommer aldrig att inleda några fredsunderhandlingar med världen, utan genom sin tro övervinna den, i den helige Andes kraft. Det råder ganska stora gradskillnader mellan det ondas olika uppenbarelseformer i världen, men dess yttersta konsekvens är alltid densamma. Jag vågar – med risk för att bli beskylld för kommunistiska sympatier – göra det påståendet, att gudlösheten, i sin religiösa förklädnad, är mer avancerad i väst än i det antireligiösa öst. Det är i varje fall ett känt och mycket betecknande faktum, att den i öststaterna illegala väckelsekristendomen är på stark frammarsch och just därför bereder den ateisti-

ska kommunismen stora bekymmer. I väst tycks väckelserörelserna ha svårt att hålla ställningarna. Trots alla attityd- och frontförändringar pågår denna totala strid, med allt större intensitet, över hela världen. Gudlösheten marscherar upp med en aldrig tidigare skådad fräckhet. Vetenskap, filosofi, religion, konst och politik har undanröjt hindren för de upplösande krafternas snabbt växande inflytande. Gränserna flyttas oupphörligt, ty ondskan stegras och låter sig icke tämjas av moraliska hämningar eller ideologiska betänkligheter. Den stora slutuppgörelsen nalkas med hast, men församlingen har ingen orsak att gripas av panik.

”Ja, byggd uppå den klippans grund,
står din församling frisk och sund,
och när för alltid molnen gå,
skall hon som segrarinna stå.”

* * * * *

Församlingens inre liv regleras av de Andens lagar som finns i Guds ord. Den kan icke göra anspråk på att samhället skall acceptera typiskt kristna värderingar eller moraliska mönster för medborgarna. Samhället måste då också finna sig i att församlingen tillbakavisar den nya tidens krav på anpassning och solidaritet då detta kränker samvetet eller leder till brott mot evangeliska trossatser. Detta måste varje kristen göra klart för sig om icke församlingen skall bli ett offer för sekulariseringsprocessen i dagens samhälle.

Församlingen måste återvända till sina ursprungliga ideal och inta den maktställning, som är henne lovad i Guds eget ord. Samhället väljer åter och åter Barabbas, men församlingen måste ständigt förnyas i sitt trohetsförhållande till Jesus Kristus. Ord och gärning måste bära ett frimodigt vittnesbörd om vår Herre och vårt rätta fädernesland. – Detta är en kardinalpunkt som det icke går att glida lättvindigt förbi.

Tyvärr har de kristna alltför ofta nöjt sig med mer eller mindre hastigt sammansatta protestskrivelser eller andra dylika försök till opposition. Mer sällan möter ondskans makter sammanbitet motstånd från soldaterna i trons armé. Det personliga vittnesbördet betyder ofantligt mycket, och skapar förutsättningar för den andliga segern.

> ”De övervunno honom i kraft av Lammets blod och i kraft av sitt vittnesbörds ord. De älskade icke så sina liv att de drogo sig undan döden.” Upp 12:11

Det är icke de kollektiva demonstrationerna, som betyder mest i kampen mot alla fördärvbringande influenser från den raffinerade ondskans alla intelligenta anfall. Även här väger individens övertygelse, fasthet och mod, i den vardagliga sammandrabbningen med det vi kallar tidsandan, absolut tyngst. Den enskildes frimodiga vittnesbörd i ord och gärning är ett verkande salt som helar förruttnelsen i arbets-, skol- och familjeliv.

”I ären jordens salt.”

Av synnerlig vikt är att det finns så mycket av väckelse och skärpa i församlingsgemenskapen att de troende utrustas och fostras för denna strid. Det skulle få oanade konsekvenser om de kristna vågade bryta sig ur sin isolering för att frimodigt bära fram sitt personliga vittnesbörd om Jesus Kristus i den miljö deras livsgärning ställt dem. Helt säkert skulle detta dämma upp mycket av den förråande, liderliga och smittförande stinkflod, som håller på att förpesta mångas tillvaro.

Där Jesu ande är verksam uppbygges tron, förnyas kärleken och levandegöres hoppet. Det skall icke finnas något rum för brutalitet, våld, sadism, hat, feghet, svek, bitterhet, list, lögn och falskhet hos de människor bland vilka renhetens, sanningens, fridens, nådens, kärlekens, bönens och trons Ande verkar. Då Guds ord manifesteras i den troendes liv besegras negativa krafter och befästs den nya naturen.

* * * * *

Det var absolut otänkbart för den första generationen av Kristi efterföljare att utveckla färdigheter i konsten att förföra, bedraga eller skada någon medmänniska. Samma godhet och oförfalskade fromhet borde väl också kännetecknа dem som valt att gå korsets smala väg i denna tid.

> ”Varen barn i ondskan.” 1 Kor 14:20
> ”Jag skulle önska, att I voren visa i fråga om det goda och menlösa i fråga om det onda. Och fridens Gud skall snart låta Satan bliva krossad under edra fötter.” Rom 16:19-20

Det är ingen merit för en kristen att vara beprövad och slipad i denna tidsålders cyniska kamp för materiellt överflöd, men det är en stor kamp och ett hån mot livets evangelium då dess egna budbärare ger sitt bifall till civilisationens barbariska sinnelag då den ställer sin högt utvecklade teknik i dödens tjänst. Här måste församlingen gå en annan väg om den icke skall komma i strid med sig själv.

Genom mänskliga övergrepp berövas i vårt land, varje år flera tiotusentals liv rätten att utvecklas, födas och leva. Det är samhällets sätt att lösa komplicerade sociala och medicinska problem. Staten ger sin sanktion till att omkring tre tusen mer eller mindre omsorgsfullt utgallrade kvinnor får avbryta sitt havandeskap, och låter sin förnäma medicinska expertis smärtfritt expediera de icke önskvärda från livet.

Hur utvecklingen än kommer att gestalta sig, så måste det stå klart, att det i kristen mening icke existerar någon distinktion mellan legala och illegala aborter. Det finns nämligen ingen indikation som legaliserar mord. Talet om barmhärtighet, hjälp och valfrihet i förening med mord är laglöshetens filosofi. Humanitet kan icke rättfärdiga sabotage mot själva livet.

På ett sjukhus här i landet inträffade för icke så lång tid

sedan en händelse, som i all sin avgrundsliknande råhet, visar oss i vilka kusliga situationer människor hamnar då deras plikt kräver att de skall stå under livets och dödens dubbelkommando. En kvinna som fått sin abortansökan beviljad kom till sjukhuset för att få ingreppet utfört. Fostret förlöstes, mättes och vägdes, som vid andra förlossningar, och läkarna konstaterade att livsfunktionerna hade upphört, varför det dödade fostret lades i ett omslag av papper och placerades i avdelningens sköljrum. På kvällen samma dag hördes från rummet där det inslagna fostret förvarades, kvidande barnskrik. Ihålligt gråtande, kallade ett hjälplöst liv på hjälp. Personalen upptäckte att den outvecklade varelse, som blivit tvångsförlöst några timmar tidigare, överlevt mordförsöket. Läkare tillkallades, och det lilla livets kamp för rätten att leva fortsatte i en kuvös till följande dags morgon. Eftersom fostret icke dukade under för den medicinska behandling som avsåg att döda, tvingade den pinsamma situationen fram en medicinsk behandling som skulle hjälpa det dödskadade fostret att överleva. Initierade personer har sagt mig att denna händelse icke är ensam i sitt slag. – Frälsta människor måste protestera mot detta förakt för livet. Göra detta genom att aldrig samtycka till en abort och genom att vägra utföra dem eller på annat sätt befatta sig med denna smutsiga hantering. – Om möjligt ännu mer radikal måste församlingens ställning till kriget vara.

* * * * *

Politiska och sociala mellanfolkliga problem har utlöst veritabla utrotningsförsök. Men ingen tid före oss har stått inför ett sådant hot, med så stora förutsättningar att kunna förverkliga det, som vår. Det moderna kriget drabbar alla.

Det har rått mycken tveksamhet om hur de kristna bör handla i den militära frågan, men den tveksamheten bör avlösas av fasthet i en bestämt avvisande hållning. Försam-

lingen regeras av Fridsfursten och står i fridsstiftandets tjänst. Det borde vara självklart att våld och sadism, terror och tortyr i alla dess avskyvärda former i krig eller fred icke kan bejakas av människor som är försonade, friköpta och lösta från mörkrets välde. Då den principen står klar blir diskussionerna om anfall och försvar överflödiga.

Församlingen är övernationell och den troendes hållning i denna fråga måste dikteras av det faktum att varje människa är vår medmänniska och för var och en av oss har Kristus lidit döden. Kristi kärlek tvingar oss att älska även dem som gör oss stor skada. Hela vår samlade insats måste vara att besvara hat med kärlek, våld med mildhet och ondska med det goda.

Maktblockens politiska och militära uppgörelser i det heta eller kalla kriget står församlingen helt utanför. I förbönens och evangelisationens heliga tjänst kan hon utföra en fredsmission, som länder alla folk tillgodo. Då den uppgiften är fullbordad hemförlovas hon i härlighet.

”Bliven icke för någon till en stötesten, varken för judar eller för greker eller för Guds församling.”
1 Kor 10:32

kap 3. | statskontrollerat kyrkoliv eller levande kristendom

Korset grusade definitivt de första lärjungarnas aspirationer på regeringstaburetter i den messianska ministär, som de tydligen trodde Jesus var kommen för att bilda. De hade helt realistiskt räknat med att han skulle upprätta Davids tron, fördriva de romerska ockupanterna och proklamera Israels frihet och suveränitet.

> ”Han var nära Jerusalem och de menade nu att Guds rike strax skulle uppenbaras...” Luk 19:11

Efter den stora pingstupplevelsen, då Anden flyttade in i församlingen, började Guds rikes framryckning genom *evangeliets* segertåg. Lärjungarna fick andra perspektiv på sin framtid och andra mål att arbeta för. De drömde icke längre om världslig makt. Deras vision ledde dem in i en världsomfattande *mission*, himmelrikets politik. Anden var deras kraft, Ordet och Bönen deras vapen. Någon tanke på allians med den världsliga statsmakten existerade inte heller. De kom ihåg Jesu ord:

> ”Mitt rike är icke av denna världen. Om mitt rike vore av denna världen hade väl mina tjänare kämpat för att jag icke skulle bliva överlämnad åt judarna. Men nu är mitt rike icke av denna världen...” Joh 18:36

Den framstående kyrkohistorikern, professor Gunnar Westin skriver i sin bok ”Den kristna friförsamlingen genom tiderna” följande:

> ”...De urkristna församlingarna voro också friförsamlingar i den meningen, att de icke hade nå-

gon under- eller sidoordnad ställning till överheten eller staten. För dem fanns en klar gräns mellan församlingen och 'världen', och de visste, att romarkejsarnas välde och Kristi rike voro två helt skilda storheter. Någon sammanblandning mellan världsstaten och Guds ekkläsia kunde de första kristna aldrig tänka sig. Religiöst sett voro de spridda församlingarna fasta punkter i romarriket för evangeliet om den korsfäste och uppståndne. De kristna bekände sig vara gäster och främlingar på jorden. De hade sitt medborgarskap i den övre världen. För Paulus var det självfallet, att de dåtida församlingarna skulle stå fria i förhållande till romarstaten, och våndan av en fast anknytning till en hednisk eller halvhednisk statsledning har alltid varit stor för kyrkan. Detta har inte minst i senare tid stått klart för alla vakna bedömare. Under tidernas lopp ha många kristna insett detta och även handlat därefter..."

Individens omvändelse och frälsning var Gudsrikets väg till seger i den urkristna tiden. Någon kollektiv frälsning existerade ej i Nya Testamentets värld. Senare tiders tal om ett kristet samhälle är utopier, som borde vara helt uteslutna från allt kristet tänkande.

* * * * *

När kristendomen upphör att ta sikte på *individens frälsning* och degraderar sig till en inomvärldslig reformrörelse i statens, politikens och militarismens tjänst, då har den förlorat sin identitet och sin ursprungliga kraft som omdanande och opinionsbildande faktor. Guds ord och historiens vittnesbörd ger klara besked om varthän sådana allianser leder.

Den hedniska eller halvhedniska staten har aldrig blivit

kristen därför att den lierat sig med kyrkan. Då sådana koalitioner blivit aktuella har kyrkan redan varit mer hednisk än staten. Föreningen stat - kyrka är därför en total förvanskning av evangelium.

Vår egen statsdirigerade kyrka ger oss en skrämmande bild av hur långt bort från centrum en kristendom på sådana villovägar kan komma. Alla tecken tyder på att vår lutherska kyrka är på väg tillbaka till sin moder – den romerska kyrkan – och snart kommer helt till ro i hennes vittfamnande sköte. Den ekumeniska rörelsen påskyndar förberedelserna. Många av hindren är redan forcerade och ”kontakter för gemenskap, samtal och bibelstudier etablerade” på det internationella planet. Sekulariseringshotet accelererar denna rörelse mot Rom.

Man har rätt att vänta av troende och andedöpta kristna, att de har så stora renhetskrav på sig själva så de enbart av hygieniska skäl frivilligt och utan påtryckningar ställer sig utanför en namnreligiös statlig institution, som med sin föriska makt blivit den direkta orsaken till att skaror gått evigt förlorade.

Kvinnoprästfrågan har berett prästerna många samvetsbetänkligheter, påstås det. Det är otroligt till vilken narraktighet teologerna ibland kan förfalla, då de vill uppträda som Skrift- och bekännelsetrogna. Fackteologer av högsta rang och värdighet har plockat fram Pauli ord om att kvinnan icke får uppträda som lärare i församlingen. De har ropat sitt ve över att kvinnliga präster skall förvalta sakramenten.
– De må ha rätt att betrakta detta som ett statligt intrång och övergrepp och uppleva sin egen och kyrkans undfallenhet som ett svek mot Skriften, bekännelsen och traditionen.
– Men hur skulle det vara om samma teologer mobiliserade lika mycken renlärighetsiver, nit och sanningslidelse för att ägna sig åt ett fördjupat bibelstudium av kyrkans villfarande dop, nattvards- och församlingslära. Sedan kunde de lämp-

ligen ta upp det delikata ämnet om prästen såsom Kristi eller statens tjänare.

> ”Och Guds ord hade framgång, och lärjungarnas antal förökades mycket i Jerusalem, och en stor hop av *prästerna* blevo lydiga och trodde.” Apg 6:7

* * * * *

I vårt land har vi numera icke bara en statskyrka, utan också statssubventionerade frikyrkor – snart också statskontrollerade. Staten anslår betydande summor till, men dikterar redan också villkor, för frikyrkosamfundens barn- ungdoms- studie- och missionsverksamhet.

Pingströrelsens Folkhögskola på Kaggeholms slott är ett flagrant exempel. Skolan kommer ganska säkert att bli anslagsberättigad. Skolöverstyrelsen har nämligen gett upp motståndet och givit den sitt förord sedan de statliga kraven på nyordning blivit tillgodosedda. Det har sagts att skolans morgonandakter med bönemöten på knä var ett av hindren, och den gudfruktige, men för en statssubventionerad folkhögskola icke tillräckligt meriterade rektorn, ett annat som måste undanröjas, innan staten ville öppna sin guldkista. – Successivt har anslagen ökat. Genom samarbete med Frikyrkliga Studieförbundet har hundratals studiecirklar och en tjänst som pingströrelsens barn- och ungdomsinstruktör subventionerats med statsbidrag. – Liknande bidrag utgår till samtliga frikyrkosamfund.

Genom dessa frikostiga anslag får staten ett allt större inflytande över en betydande sektor av frikyrkoförsamlingarnas verksamhet. Vad detta kommer att leda till i en krissituation förstår nog var och en.

Det är många frågor av stor principiell betydelse för en väckelserörelse, som ju i alla tider kännetecknats av sin klara orientering mot de urkristna idealen, denna uppenbara och mycket allvarliga avvikelse måste bereda alla vakna

bedömare. Den avgjort allvarligaste är: ”Hurudan är den kristendomsundervisning som eleverna i de statssubventionerade studiecirklarna får?” Så har det då blivit de frikyrkliga samfundens intellektuella teologer, som fått hedersuppdraget att fostra morgondagens pingstvänner till goda församlingsmedlemmar!

Den levande kristendomen har aldrig förnedrat sig till att anlita en halvhednisk statsmakt för att få medel till sitt arbete.

Nej, nej – så länge väckelsens eld brinner *behöver* man icke heller dessa medel. Heligt gripna av Korsets budskap har män och kvinnor under alla tider *offrat* både sina liv och sina medel, för att fria från allt kyrkligt och statligt tvång, engagera sig i evangeliets tjänst att *vinna människor*.

kap 4. | vad har kristendom med politik att skaffa?

Före varje val överräcker de politiska ledarna rosor åt landets kristna väljare. Smickrande och inställsamt uttalar de sig om de kristna värdenas betydelse för vår kultur och vårt folks moraliska fostran.

Hur äkta dessa sympatier är och hur djupt denna övertygelse sitter bär på sitt sätt den framväxande nyhedendomen vittnesbörd om.

Med dessa locktoner söker man fånga alla kristna. Levande kristna genomskådar dock de själviska avsikterna och finner det uteslutande genant med denna närgångna uppvaktning. Det är istället den fåfänga namnreligiositeten, som imponeras då mäktiga politiker i förföriska tongångar sjunger religionens lov och söker bevisa att just deras parti vill slå vakt om de betydelsefulla kristna värdena. Det är uppenbart att det icke är dessa värden man skattar så högt, utan snarare värdet av de röster de kan tillgodoräkna sig bland de kristna för sitt politiska maktspel.

* * * * *

För några månader sedan ställdes frågan: Är ett politiskt-kristet parti motiverat och kan ett sådant parti skapas? Många välkända argument har torgförts och nya har skapats i agitationen om de ideologiska och praktiska förutsättningarna för ett sådant parti. I optimistiska ordalag har det sagts att detta skulle vara svaret på många medborgares uppriktiga längtan efter en annan tingens ordning i vårt samhälles politiska liv.

Visst finns det många skäl för en utvädring av den unkna atmosfären i svensk politik. Alla tröttande kannstöperier om struntsaker i det offentliga livet ter sig meningslösa och olustiga inför de många, stora och svårlösta samhällsproblem, som vi dagligen konfronteras med utan att någon orkar eller vågar angripa dem. Radikalt tänkande och revolutionärt handlande kräver engagemang, självständighet och personliga offer, men sådana karaktärsyttringar betraktas med största misstänksamhet och stämplas ofta som asocialitet i detta likriktningens århundrande. Grupp- och partimentaliteten är ett förlamande ok, som gör ekonomiskt fria och oberoende människor till slavar under de mest vidriga herravälden.

Alkohol- och narkotikamissbruk, ungdomsbrottslighet, familjeupplösning och sedeslöshet är några av de träskmarker, som i sanning behöver saneras.

Något måste göras! Men vad?

Kan ett nytt politiskt parti göra något?

Ja, nog finns det rum och verksamhetsområden för ambitiösa människor, som känner sig kallade att röja och riva i folkhemmets vinds- och källarskrymslen.

Men är ett *kristet* politiskt parti möjligt?

Nej! Något sådant politiskt parti har ännu aldrig sett dagens ljus, vare sig här i landet eller i andra länder. Detta helt enkelt därför att levande kristendom och politik är fullständigt *oförenliga*. De representerar skilda världar, verkar med olika medel för vitt skilda mål. Det är orealistiskt att arbeta för en sådan allians, ty de är lika omöjliga att förena som eld och vatten. *Väljer man det politiska livet som sitt verksamhetsfält, då har man i princip övergivit den kristna åkertegen och går man in för evangeliskt arbete enligt nytestamentligt mönster, då kommer man att bli placerad utanför politikens domäner.*

* * * * *

Det är denna samhällssyn som lite försmädligt blivit kallad den pietistiska, eftersom det påstås att den emanerar från pietismens århundrade. Det är dock uppenbart att de människor, som på grund av sitt andliga liv och sin kristna övertygelse, rättar sig efter detta mönster, handlar i full harmoni med Nya Testamentet.

Levande kristendom och politik representerar två till sitt väsen vitt skilda *herrar* och två helt oförenliga *riken*: Lammet och Vilddjuret – Guds rike och Staten. Nya testamentets bokstav och anda tecknar den världsliga staten såsom ett vilddjur, vilket i all sin sataniska makt framträder vid denna tidsålders avslutning. Detta vilddjur skall visserligen bära upp ett religiöst välde, men vem vill påstå att detta skulle vara Kristi församling. Nej, detta väldes rätta namn ger oss Guds ord, och det är: Den stora Skökan – det stora Babylon.

Strängt taget skulle det vara onödigt att säga mera i denna sak. Med detta mycket enkla betraktelsesätt, vilket stöder sig på Bibelns otvetydiga utsagor, borde ju problemet vara löst för kristna människor. Jesus har själv sagt:

> ”Ingen kan tjäna två herrar; ty antingen kommer han då att hata den ene och älska den andre eller kommer han att hålla sig till den förre och förakta den senare. I kunnen icke tjäna både Gud och Mammon.” Matt 6:24

Alltså: Två herrar – två välden. Och dessa välden byggs upp efter diametralt motsatta principer, av vilka här kan nämnas några mycket markanta: Tro – Otro, Ljus – Mörker, Kärlek – Hat, Frid – Våld, Osjälviskhet – Egoism, Rättfärdighet – Orättfärdighet.

Under det gamla förbundets tid fanns bestämmelser, som för en ytlig betraktare kan förefalla egendomliga eller betydelselösa, men likväl är gudomliga förordningar värda att lägga märke till också i detta sammanhang.

”Du skall icke låta två slags djur av din boskap para sig med varandra; din åker skall du icke beså med två slags säd; en klädnad av två olika slags garn får icke komma på dig.” 3 Mos 19:19
”Du skall icke plöja med oxe och åsna tillsammans. Du skall icke kläda dig i tyg av olika garn, av ull och lin tillsammans.” 5 Mos 22:10-11

Varför dessa rigorösa bestämmelser?

Jo, tänker man efter så är de nog icke så egendomliga. Det vore väl i högsta grad onaturligt att låta olika slags boskap para sig med varandra – både för djurens egen skull och för avkomman. Lika onaturligt vore det att beså sin åker med två slags säd. En oxe och en åsna är inte heller alls lämpade att gå under samma ok. Deras naturer är så olika och därför står de också i Bibelns bildspråk som symboler för vitt skilda ting – det rena och det orena.

Lika onaturligt är det att para ihop kristendom och politik, Lammet och Vilddjuret.

En evangelii budbärare är en såningsman, men han får inte ha två slag av utsäde i sin skäppa. Han skall så ut Guds rena, oförfalskade utsäde, och det kommer att bli *en* slags skörd.

* * * * *

Nej, politik och kristendom har ingenting gemensamt. Politik är, även när den är som bäst, ändock bara människans egenmäktiga strävan att bygga lyckostaten och fridsriket – utan Kristus. Och Bergspredikans etik som alla samhällsreformatorer så gärna åberopar, kräver också *evangeliets kraft*. Kristen livsstil utan Korsets kraft är en chimär. Under det skenfagra talet om kristet samhällsansvar, kristen moral, kristen livsstil osv, döljer sig ofta förnekelsen av Kristi kors. I denna högstämda religiösa hop finns ofta gudsrikets största motståndare. De sätter sig över Guds eget ord, stjäl

de löften Gud skänkt åt sin församling, för att godtyckligt tillämpa dem på den samhällsreformatoriska rörelse de själva konstruerat och startat. *Det är kristenhet i förfall och en kristendom på avvägar som vill tillgripa politiken i kampen mot ondskan i tiden.*

> ”De skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft. *Vänd dig bort ifrån sådana*.” 2 Tim 3:5
>
> ”Gån icke i ok tillsammans med dem som icke tro, det bleve omaka par: Vad har väl rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet, eller vilken gemenskap har ljus med mörker? Huru förlikar sig Kristus och Beliar, eller vad delaktighet har den som tror med den som icke tror? Eller huru låter sig ett Guds tempel förena sig med avgudar? Vi äro ju ett den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: ’Jag skall bo i dem och vandra ibland dem; jag skall vara deras Gud och de skola vara mitt folk.’ Alltså: ’Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem, säger Herren; kommen icke vid det orent är. Då skall jag taga emot eder och vara en Fader för eder; och I skolen vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige’”. 2 Kor 6:14-18

Det måste alltså bli boskillnad mellan Guds folk och världen om detta folk skall ha någon rättslig grund för gudomligt barnaskap.

Detta avståndstagande är icke samhällsfientlighet, men en nödvändig avhållsamhet från världsväsendet i *alla* dess former och från allt annat som kan hämma den levande kristendomens flöden och hindra den enskilde kristne i fullbordan av den helgelse i Guds fruktan utan vilken ingen kan tjäna Gud i Andens nya väsende.

kap 5. | avfallets yttringar

Det är förvånansvärt vad ytligt de män, som skall vara andliga ledare, ser på det religiösa skeendet i tiden. – Med nästan otrolig intensitet sätter de in sina krafter på sådana saker som måste hämma och motverka uppenbarelsen av Andens kraft.

Det är väl avsaknaden av gudomlig auktoritet som gör att läget är så förvirrat. Detta i sin tur beror på, att man förlorat den enfaldiga tron på Guds väldiga resurser och därför förlitar sig på vad mänsklig kraft och visdom kan prestera.

Församlingslivet är på sina håll så utarmat att det icke finns någon kraft för andliga förlossningar. Tärande sjukdomar har förtagit den överflödande livskraften och släckt den första kärlekens och hänryckningens eld.

Verksamheten hålls vid liv på konstgjord väg. Själiska experter på religiösa verksamhetsfrågor står ständigt redo att ge sina bedövande injektioner, då andliga livsyttringar någon gång hotar vända upp och ner på deras program.

Under det att dessa män och kvinnor använder sina intelligenta hjärnor för att producera fram tuffa idéer, som slår an på opånyttfödda kristna bekännare, avfolkas väckelsemötena, som till sist måste avskrivas för att ge plats för modernare mer glättiga mötesformer.

Bönemötena har för länge sedan förlorat sin betydelse. Men eftersom alla icke riktigt kan förstå den nya given kan de icke följa med i ”utvecklingen” varför bönemötet tills vidare fått behålla sin plats på veckoprogrammet. I övrigt är bönemötena överflödiga som inspirationskälla och kraftcentral.

Men är detta kristendom, segrande kristendom? Kristendom på frammarsch?

Eller är det blott ett sken?

Andlig verksamhet utan bön existerar icke! Allt det sprakande och gnistrande religiösa fyrverkeri, som fångar våra ögon i denna tidsålders midnattstimme, förmår icke spränga loss en enda sten från det väldiga otrosberget. För det behövs förvisso bönens kraft, Ordets dynamit och Andens eld.

Det är ingen överdrift att säga att läget är katastrofalt. Jesus kommer snart och skaror av vårt lands kristna är på väg bort från centrum. Väckelsefolket har övergivit sina positioner åt den framryckande fienden, som skoningslöst skövlar vad tidigare generationers tro och böner byggt upp och givit oss i arv.

Vad gör då de andliga ledarna?

Jo, de låter helt periferiska ting ta tid och intresse i anspråk. Herrens vittnen, som är kallade att predika och praktisera det program Jesus Kristus givit oss i evangelium, låter sig engageras såsom ”kristna representanter” i kommunal- och rikspolitiken. Och vad värre är, de drar med sig många andra in i detta skökoväsen. Med politiskt inflytande tror de sig kunna skapa ett kristet samhälle. Alltså skall antikristligt influerade politiska organisationer i samarbete med andliga ledare, åstadkomma det som Bibeln framhåller som en fullständig omöjlighet.

Dessa samhällsreformatoriska strävanden har inget stöd i Bibeln, där det klart framhålles att den kristne är en gäst och främling på jorden. Sin uppgift som jordens salt och världens ljus fyller församlingen bäst, då hon lever i avskild och vakande ställning. Då kommer hon också att sätta djupa spår efter sig i den närvarande tiden och kunna rädda många ut ur denna tidsålders fåfängliga väsende.

Tiden är kort.

”Därför må härefter de som hava hustrur vara, såsom hade de inga, och de som gråta, såsom gräte de icke, och de som glädja sig, såsom gladde de sig icke, och de som köpa något, såsom finge de icke behålla det, och de som bruka denna världen, såsom gjorde de icke något bruk av den. Ty den nuvarande världsordningen går mot sitt slut.” 1 Kor 7:29-31

Hela kyrkohistorien visar, att det är då kristna förlorat sin andliga kraft, som de plottrat bort sig med världsliga reformsträvanden.

Jag tror för övrigt icke, att män, som bevisligen icke kan hejda det sedliga och andliga förfallet i sina egna led, kan uträtta sådana bragder om de utrustas med politiska befogenheter. Förresten, varför är det så angeläget att få säte och stämma i det borgerliga samhällets rådsförsamlingar? Till sist är det väl ändock så, att vårt lands öden icke avgöres av en samling politiker.

> ”Konungars hjärtan äro i Herrens hand såsom vattenbäckar: Han leder dem, varthelst Han vill.” Ords. 21:1

* * * * *

En annan av det andliga avfallets yttringar, som man icke kan undgå att lägga märke till, är den mycket dominerande plats de ekonomiska frågorna har fått.

De väldiga kyrkobyggena kräver jättesummor. Alla möjliga konster och trix används för att pumpa in miljontals kronor i företag, som presenteras som betydelsefulla missionsgrenar. Fåren klipps ända in på skinnet av sina herdar. Men kan det vara ett bevis på avfall att folk offrar, hör jag någon fråga. Nej, givetvis icke. – Det kan vara ett uttryck för verklig väckelse. Men då missionsmedlen låses fast i lyxbetonade kyrkor och tempel och förbrännes i stora penning-

slukande företag, vars missionerande insatser icke står i några rimliga proportioner till vad de kräver av tid, arbete och pengar, kan man fråga sig vad det är för intressen de tjänar. Guds verk är säkerligen icke betjänt av att de som är kallade att vara Herrens sändebud i tiden, istället blir indrivningsombud för privata och kollektiva intressen, som hotar förvandla de fria församlingarna till religiösa marknadstorg.

Det går tungt och blir bekymmersamt då Guds välsignelse uteblir. Hade Anden fått leda i avgörande situationer, så skulle mycket mer ha vunnits med avsevärt mindre uppoffringar, och det ekonomiska trycket, som utgör en svår belastning i församlingslivet, hade icke funnits. Allt affärsväsen, som har kommit in i helgedomen är av ondo och måste bort om Gud skall få komma till och göra under.

> ”Och Jesus gick in i helgedomen. Och han drev ut alla dem som sålde och köpte i helgedomen, och han stötte omkull växlarnas bord och duvomånglarnas säten. Och han sade till dem: Det är skrivet: ’Mitt hus skall kallas ett bönehus’, men I gören det till en rövarkula. Och blinda och halta kommo fram till honom i helgedomen, och han botade dem.” Mark 21:12-14

Lägg nu samman de ting jag här har nämnt, och det står klart för var och en, att de fria församlingarna kommit långt bort från Ordets mönsterbild.

På vissa platser håller församlingarna fortfarande stånd mot det påträngande världsväsendet, men i stort är nog läget så som jag här tecknat det. Under det sista årtiondet har utvecklingen gått mycket hastigt, och blir det icke med det snaraste en snabb kursändring, så måste Gud gå en annan väg och ta ut ett nytt folk.

Är det så underligt om det blir missnöje och splittring i hjorden?

Missnöje och splittring under sådana förhållanden är ett

andligt hälsotecken, ty det säger, att Gud håller på att väcka upp en skara, som vill gå hans väg.

Andliga människor kan under inga förhållanden trivas då Anden är bedrövad. Många drar sig därför tillbaka från verksamheten och är stilla i bön. Andra åter överger den helt och går dit där de förnimmer Andens kraft och upplever ljusets gemenskap.

kap 6. | individens frälsning eller samhällets reformering?

De föregående kapitlen kan kanske uppfattas som agitation för passivitet inför samhällsutvecklingen och den sociala välfärden. Detta är i så fall en helt vilseledande tolkning. Varje individ – och i särskild grad den kristne – har ansvar för sin samtid och det samhälle i vilket han lever. Frågan är huru detta ansvar på bästa sätt skall komma människorna tillgodo.

Det finns en ganska utbredd benägenhet att förringa värdet av genuint evangeliskt arbete. Kristen filantropi och socialt arbete, som för länge sedan urartat till medveten goodwillsträvan, tycks däremot vara lösenordet. I den pågående debatten om hjälpen till U-länderna har vi ofta fått höra om missionens många och stora förtjänster – inte minst från dem som driver denna mission. Verksamheten har i många stycken också vunnit samhällets gillande och dess hjälporgan har bisträckt missionen med betydande belopp. Utan tvivel finns mycken kärlek och äkta missionsnit hos de många offrare, som utgör den ekonomiska ryggraden i missionens arbete. Men vilken målsättning har de som förvaltar dessa medel?

Denna fråga är mycket beaktansvärd, ty den levande kristendomens mål är utomvärldsligt och dess uppgift i tiden gäller i *första hand* människornas eviga frälsning. Hur behjärtansvärda andra, näraliggande uppgifter, än kan förefalla, så måste detta evangeliska mål vara det allra väsentligaste.

* * * * *

Det sker i vår tid en allt tydligare förskjutning så det timliga tränger undan det eviga. Det försiggår en glidning mot det sociala evangelium, som alltid varit församlingens stora olycka, och som blivit en orsak till söndring och splittring. Ansvaret för människornas eviga frälsning är församlingens första och sista plikt och kan fyllas endast då de *eviga* tingen får inspirera, entusiasmera och förnya de kristna.

Ju mer församlingen är beroende av sin store uppdragsgivare, ju större möjligheter har hon att fylla sitt ansvarsfulla värv i en ond värld. En församling i avfall förmår icke fullgöra sin kallelse. En förflackad och världslig samling kristna bekännare kan omöjligen presentera korsets evangelium med överbevisande kraft. Icke allians men distans i förhållandet till världen, är en av de stora hemligheterna till varaktig framgång för Guds verk.

Den andliga tillbakagång, som sysslandet med samhällsfrågorna innebär, döljer sig ofta under framåtskridandets vapenskrud.

Ökat kristet samhällsinflytande!
Gränserna måste vidgas.
Isoleringen skall övervinnas.
Större livsrum för kristendomen.

Se, där några av de paroller under vilka man marscherar upp idag.

Då man närmare granskar andan i denna offensiv, upptäcker man att hela aktionen är ett grundskott mot en av huvudprinciperna för nytestamentlig evangelisation. Betoningen ligger här på reformer av samhället, då Nya Testamentet däremot alltid lägger betoningen på individens omvändelse och förvandling genom evangeliets omskapande makt, för att på detta sätt *räddas ut ur* ett avogt släkte och en samhällsordning som går mot sin upplösning och sitt totala sammanbrott.

”Också med många andra ord bad och förmanade

han dem, i det han sade: 'Låten frälsa eder från detta vrånga släkte'" Apg 2:40

"Eftersom nu allt detta sålunda går mot sin upplösning, hurudana bören icke I då vara i helig vandel och gudsfruktan, medan I förbiden och påskynden Guds dags tillkommelse, varigenom himlar skola upplösas av eld och himlakroppar smälta av hetta! Men nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor, förbida vi efter hans löfte." 2 Petr 3:11-13

En människa vunnen för Gud betyder ofantligt mycket för familj, släkt och samhälle. Generationer har ofta tillförts en ström av välsignelser genom en enda människas gudshängivenhet – så sker ännu. Att detta sällan uppmärksammas, ändrar på intet vis fakta i detta förunderliga fenomen.

Att man även i tidigare radikalt kristna kretsar har övergivit denna evangeliska samhällssyn, vittnar följande citat ur ett par ledare i tidningen Dagen (KDS) om:

"Det har funnits förhållanden då det endast behövts att Guds folk hängivit sig åt bön och en väckelse har uppstått. Men det är under förutsättning att det inte funnits något i den allmänna opinionen eller i lagstiftningen som varit ett avgörande hinder för en sådan väckelse. Om opinionsbildningen och lagstiftningen ligger i gudlöshetens och moralupplösningens händer, räcker det inte med att bedja."

31 dec 1963

I vilkas händer stod månne opinionsbildningen och lagstiftningen i Sodom och Gomorra, samt i alla senare tiders kulturer och världsriken, som trätt fram, upplösts, brutit samman och gått under? – Stackars Abraham, som så låtit sig förledas av sin fanatiska tro, att han låter ondskan bli en utmaning till förbön för det folk, som så sorglöst hastar mot katastrofen, bedövat av materialismen och upptänt av lidelsernas förödande eld. Borde han inte istället startat en kampanj för att påverka och vända opinionen?

”Likaledes, så som det skedde på Lots tid: Människorna åto och drucko, köpte och sålde, planterade och byggde, men på den dag, då Lot gick ut från Sodom, regnade eld och svavel ned från himmelen och förgjorde dem allasammans, alldeles på samma sätt skall det ske den dag, då Människosonen uppenbaras. Kommen ihåg Lots hustru.” Luk 17:28-30, 32

I en annan ledare i samma tidning kunde man också läsa:

> ”Kristendomen är en sådan värdefull företeelse att även den minsta gnutta av densamma, även den kristna livsstilen utan den personliga upplevelsen, har sitt stora värde såväl för individen som för samhället.”

22 febr, 1964

Detta kan ju fattas, som ett ovanligt stort förtroende för kristendomens inflytande och borde därför vara prisvärt. Men finns det icke ett klart uttalat tvivel i denna advokatyr? Eller rent av en mycket farlig förnekelse.

Kan man verkligen så godtyckligt lösgöra den kristna livsstilen från den personliga upplevelsen? – Detta är den efterapostoliska tidens typiska dialektik och leder ofelbart till katolicism. Alla vägar leder till Rom – detta är en av de säkra.

Det är i dessa två citat, för det andliga livet två absolut livsviktiga funktioner, som kommer i kläm: *Bönelivet och den personliga upplevelsen.*

Det finns en djup längtan efter andliga verkligheter i vår tid. Många kristna ser behovet och viger sig helt åt väckelsen – andra förstår inte sin tid och sina möjligheter. – Det är ett stort svek att föra denna väckelselängtan in i politiska banor under förevändning att detta religiöst-politiska bländverk skulle vara en väckelse, med samma upprinnelse som tidigare andliga väckelserörelser.

* * * * *

Från annat håll framförs ofta tesen om ansvaret för människans totalitet och icke endast hennes eviga frälsning. Detta argument låter ju storslaget och framför allt kristet.

Men då man söker utröna de praktiska verkningarna av denna förkunnelse blir man icke längre så övertygad. Avfallet för med sig en överbetoning av människans sociala problem och hjälpbehov och förrycker den andliga balansen i målsättningen. Det är de timliga omsorgerna som ständigt träder i förgrunden, medan de eviga får allt mindre utrymme.

Kristendomen är långt ifrån motståndare till samhällsordning och socialt framåtskridande. Sannolikt har de verkligt troende varit mer engagerade i samhällsförbättrande verksamhet än de flesta andra. Deras mål har emellertid icke varit att reformera samhället, men då de tagit sin kallelse på allvar har detta alltid blivit en frukt av deras brinnande gudsfruktan. Där evangelium fått sanera, upprättas de bästa tänkbara förhållanden.

Vem skall gå in i de uppgifter den kristna kallelsen i första hand gäller, om de som är kallade sviker eller förloras till andra mindre väsentliga uppgifter? Är det icke lika nödvändigt att ställa den frågan, som det är att fråga varför många kristna är tveksamma eller avvisande till politiken.

Kulturella, politiska och ekonomiska sidogrenar i verksamheten suger musten ur församlingarna och en markant andefattigdom blir följden till obotlig skada för Guds verk.

Vi har för närvarande bortåt etthundra troende riksdagsmän i Sverige. Situationen i vårt land skulle förmodligen icke ändras nämnvärt om vi finge ytterligare hundra. Men om det uppstod hundra profeter, evangelister, herdar och lärare, som trädde fram i Andens kraft och offrade sig helt för Ordets och bönens tjänst, så skulle det betyda kursförändring i många avseenden. Människor vunna för Gud betyder

ett nytt sinnelag och en ny ande. Det är den enda räddningen för hem och familj, för barn, ungdom och samhälle. Gud vill! Men vill vi?

Församlingen har fortfarande gigantiska möjligheter att demonstrera effekten i sin gudomliga fullmakt.

kap 7. | konventikelplakatets anda lever än!

Hur ytlig den påverkan är, som de religiösa traditionerna givit åt utformningen av vårt samhällsskick får vi åter och åter se bevis på.

Ännu denna dag tillyxas, i detta frihetens förlovade land, ständigt nya kors åt människor, som i det dagliga livets olika förhållanden vill *praktisera* sin kristna tro.

Det är bara drygt ett år sedan en gudfruktig och omvittnat god moder av en svensk domstol frånkändes rätten till vårdnaden av sina barn. Hennes varma religiositet ansågs vara en avgörande nackdel för hennes förutsättningar att ge barnen en allsidig uppfostran.

Att mannen i trolöshet övergivit sin hustru och därmed blivit den direkta orsaken till att hemmet torpederades, fäste rätten intet avseende vid. Kvinnans tro ansågs vara ett större hinder för barnens harmoniska utveckling än mannens otrohet.

Den finurliga formuleringen av domsskälen förmår icke släta över den tydliga tendensen i detta skilsmässomål. Barnens moder ansåg det vara meningslöst och oriktigt att fortsätta den upprivande familjekonflikten inför högre rättsliga instanser, varför domen inte blev överklagad. Det är endast hennes förtröstansfulla tro på Gud och varma böneliv, som hjälpt henne igenom alla de kval ensamheten måste medföra för en mor, som älskar de barn hon burit under sitt hjärta, fött och fostrat intill dess samhället frånrövade henne dem hon slösat all sin moderliga kärlek på. – Detta för att en socionom och en mentalhygieniker tyckte att hennes religion hade en för hög temperatur.

Denna kvinna delar sina lidanden med många andra. Sådana som förlorat anställning, bostad och hem, och dagligen utsättes för psykisk terror, därför att de valt att leva såsom de lär.

* * * * *

I detta sammanhang bör också erinras om Sociaslstyrelsens märkliga rekommendationer till landets barnavårdsnämnder med uppmaning att ”verka för att barn under 16 år hålles borta” från livliga och allvarligt syftande väckelsemöten, emedan de kan bli *för* livliga eller *för* allvarliga, till skada för barnens mentala hälsa.

Det kan ju vara skäl att här presentera vad denna vårt lands mest sekulariserade institution har för tungt vägande argument att åberopa i sin riksomfattande aktion mot kristliga sammankomster, med eller utan extatiska manifestationer:

”På föreliggande material anser sig Medicinalstyrelsen endast kunna göra följande allmänna uttalande:

Några strängt vetenskapliga undersökningar rörande effekten på barn av deltagande i möten av angiven eller motsvarande art synes ej vara utförda. Det torde dock med utgångspunkt från allmän psykologisk erfarenhet kunna sägas, att sådana möten kan ha mindre önskvärda effekter särskilt ifråga om nervösa barn med benägenhet för ångestreaktioner men även på i sina allmänna psykiska reaktioner helt normala barn.

Förutsättningarna för uppkomsten av icke önskvärda effekter torde emellertid icke vara beroende enbart av barnets läggning, utan även av intensiteten och innehållet av barnets kontakt med sina föräldrar samt på den direkta kontakten med dessa under mötet.

Råkar föräldrarna i ett sådant extatiskt tillstånd, att kontakten med barnet omöjliggöres, torde barn uppleva detta som en ovanlig och för dem obegriplig situation. För vissa barn kan denna bliva så skrämmande, att den manifesterar sig i olika former av ångestreaktioner.

Det är således flera faktorer, som man måste taga hänsyn till vid bedömningen av risken för psykiska störningar.

I vad mån dessa kommer att få bestående effekt är beroende av barnets mognad och psykiska konstitution men också av föräldrarnas förmåga att rätt tolka barnets reaktioner.

I detta sammanhang vill styrelsen framhålla, att det kan tänkas andra sammankomster av hithörande slag som – trots att de präglas av en restriktiv och disciplinär atmosfär utöva ett deletärt inflytande på minderåriga. En situation, som förhindrar varje form av spontan utlevelse, kan försätta barnet i ett psykiskt spänningstillstånd som kan medföra psykiska störningar av ovan angiven art och svårighetsgrad.

Från allmän mentalhygienisk synpunkt är det av synnerlig vikt att barn ej onödigtvis utsättes för sådan psykisk påverkan, som kan tänkas skada även om härvid endast en del barn riskerar symtom på psykisk ohälsa.

Barnpsykiatrisk erfarenhet i vårt land har visat behovet av att samhället i högre grad än hittills bevakar de mentalhygieniska preventiva aspekterna. Barnet i det moderna samhället synes nämligen alltmer exponerat för ohälsosam påverkan i olika former.

Socialstyrelsen delar helt Medicinalstyrelsens uppfattning om vikten av att barn ej ondödigtvis utsät-

tes för risk att bli psykiskt skadade. Därför är det också enligt styrelsens mening olämpligt, att barn bevistar maranatarörelsens och andra liknande rörelsers möten.

Barnavårdsnämnderna uppmanas att, i den mån dylika möten förekommer i kommunerna, genom upplysningsverksamhet och vädjanden till allmänheten verka för att barn under 16 år hålles borta från mötena.

Där så finnes erforderligt, bör barnavårdsnämnderna på lämpligt sätt låta föräldrar och andra barnafostrare få del av denna skrivelse. Skulle, trots barnavårdsnämndens upplysningar och vädjanden, barn medtagas till mötena, bör barnavårdsnämnden följa dessa barn med uppmärksamhet.

Om det kan finnas skäl att tro, att upplevelserna skulle innebära fara för barnets psykiska hälsa, bör utredning inledas enligt 14 § barnavårdslagen för utrönande av huruvida ingripande med stöd av 25 § a) samma lag är påkallat."

Konventikelplakatets skapare har här fått värdiga efterträdare.

Förmyndarskapet utövas numera icke av domkapitlets biskopar och präster i religionens namn, utan av psykiater, psykologer, socionomer och jurister i en mängd styrelser och nämnder i humanitetens namn. Grundinställningen och avsikten är dock exakt densamma. Detta även om påföljden idag kan beräknas bli en annan än vad den var för sådana, som under konventikelplakatets dagar, inte lät sitt samvete kränkas inför hotet om myndigheternas ingripanden.

Även om socialstyrelsens uttalande icke kan sägas vara särskilt restriktivt, så är det dock ett tydligt försök till censur och klart uttalade anvisningar till barnavårdsnämnderna att verka för att barn under 16 år hålles borta från mötena.

Samhällets barnavårdande organ uppmanas engagera sig för att neutralisera förmenta mentala skadeverkningar på barn som besöker Maranatas och liknande rörelsers möten.

Denna högt aktade församling av lärda och bildade män och kvinnor må förlåta mig om jag helt respektlöst frågar, om de möjligen påverkats så till den milda grad av psykosen mot en liten minoritet i folkhemmet, att de handlade under extatiskt inflytande, då de fattade detta verklighetsfrämmande beslut?

Skrivelsen ger ett beklämmande intryck av okunnighet och om en långt driven ovilja mot all kristen verksamhet med väckelsekaraktär. Den är dessutom ovederhäftig i sina energiska försök att ge företeelserna på troslivets område så negativ och avskräckande tolkning som möjligt. – Bristen på strängt vetenskapliga undersökningar får ersättas med något så vidlyftigt som ”allmän psykologisk erfarenhet”!

Kan man inte anta, att samma regel ”allmän psykologisk erfarenhet” talar för att de mentala skadeverkningarna av en landsomfattande aktion av det slag socialstyrelsens cirkulär utlöst mot en grupp medborgare och deras barn, är långt allvarligare än de förmenta skadeverkningarna av sådana möten och andliga sammankomster som barnavårdsnämnderna nu skall bevaka och förbjuda barnen att besöka?

* * * * *

Jag traktar icke efter den allmänna opinionens medlidande eller sympatier, och har ingen lust att fläta en martyrkrona åt väckelsefolket. Med den segerkransen kommer Herren själv att kröna de blodsvittnen, som genom sitt martyrskap verkligen är berättigade att bära den, då den dagen kommer. Men då statliga organ rekommenderar samhälleliga ingripanden mot barn och ungdom, som bevistar evangeliska möten, utan att kunna åberopa klart styrkta fakta om

väckelsemötenas psykiska olägenheter, så måste deras restriktioner uppfattas som ett angrepp mot trosfriheten.

Just det förhållandet att det inte finns någon ”strängt vetenskaplig undersökning” att tillgå, är värt att observera. Medicinalstyrelsens experter har i olika sammanhang hävdat att handpåläggning med bön för sjuka är en form av medicinskt kvacksalveri, men här är det verkligen fråga om inte Medicinalstyrelsen genom sitt uttalande i en typisk trosfråga invecklat sig själv i religiöst kvacksalveri.

Om livliga väckelsemöten vore skadliga för barn, så skulle senare generationer av Metodistsamfundets, Baptistsamfundets, Frälsningsarméns, Pingströrelsens och andra samfunds folk i stor utsträckning vara psykiska vrak, ty i denna miljö fostrades den första generationens barn. Det torde då också finnas gott om utredningar att åberopa, ty med den misstänksamhet samhället följde dessa extatiska väckelserörelser under deras genombrottsskeden och sedan åratal framåt, borde man kommit massor av sjukligheter på spåren. Väckelsefolkets barn tog ingen skada av föräldrarnas varma religiositet. Tvärtom, de växte istället upp till harmoniska män och kvinnor vilka idag bekläder ansvarsfulla poster i samhället.

* * * * *

Karavaner av rullande bordeller drager idag fram genom landet. Ungdom skövlas och brinner ner redan i tonåren fördärvade av alkohol, nikotin, narkotika, rockgalor, sex och kriminalitet, men utvecklingen står inte att hejda.

Resurserna räcker inte till! svarar myndigheterna.

Kanske det skulle gå att utnyttja de begränsade resurserna för mer angelägna uppgifter än att bevaka den ungdom som vänt träskmarken ryggen eller företa klåfingriga experiment i syfte att begränsa den grundlagsbefästa rätten till fri religionsutövning?

Vi är icke besvärade av den uppmärksamhet samhället ansett sig behöva visa vårt arbete. Våra avsikter är helt ärliga, och därför har vi intet att frukta.

Barnavårdsnämndernas representanter är alltid välkomna till våra offentliga sammankomster – även dessa tjänstemän behöver höra Guds Ord – men det förefaller minst sagt underligt att omsorgen om barnen tar sig sådana uttryck i en tid då, som Medicinalstyrelsen framhåller: ”Barnet i det moderna samhället synes nämligen allt mer exponerad för ohälsosam påverkan i olika former.”

Socialstyrelsens provokation mot all väckelsekristendom bör få det svar den förtjänar. Föräldrarna bör ta sina barn till mötena i samma utsträckning som förr och församlingarna bör intensifiera sina ansträngningar att nå landets barn och ungdom med Jesu renande och frigörande evangelium. Detta är den dynamiska kraft som kan sanera de träskmarker samhället icke rår på.

”Men när översteprästerna och de skriftlärde sågo de under, som han gjorde, och sågo barnen, som ropade i helgedomen och sade: Hosianna, Davids Son! då förtröt det dem, och de sade till honom: Hör du vad dessa säga? Då svarade Jesus dem: Ja, haven I aldrig läst: Av barns och spenabarns mun har du berett dig lov?”

kap 8. namnlistor eller kristusbrev?

Den pågående sekulariseringen har trängt undan den officiella statsreligionen från många av dess positioner, och detta är givetvis ett stort nederlag för kyrkan. Många kristna frågar nu med fruktan vad som kan göras för att kristendomen skall återfå det inflytande på samhällsskick och samhällsliv, den tidigare ägt.

Man söker genom demonstrationsmöten, protestskrivelser, namninsamlingar och andra aktioner, samla sig till kraftag för att få behålla och förbättra en sviktande ställning.

Den levande kristendomen, vilken alltid stått som ensam och oberoende part, i striden för evangelii framgång och Guds rikes utbredande, har ingenting förlorat. Tvärtom skall det visa sig att ett vikande statskyrkligt inflytande skall öppna väg för den levande kristendomens alternativ, med personligt engagemang av människor, för vilka kristendomens seger inte är prestige utan en hjärteangelägenhet.

Med anknytning till ett aktuellt fall skall jag söka klargöra vad jag menar.

Kristendomsundervisningen har länge suttit trångt på dagschemat i våra skolor och gymnasier och hotas nu av ytterligare nedskärningar. Många anser detta vara en stor katastrof för vår ungdoms moraliska och andliga fostran.

Men är detta verkligen så oroväckande?

Hur är kvaliteten på den undervisning som ges i kristendomsämnet i skolorna? Jag har anledning förmoda att därest kristna föräldrar finge riktigt klart för sig vilken andlig diet deras barn, i de allra flesta fall, serveras i dessa lektio-

ner, så skulle de med säkerhet överväga att ta dem bort från dessa näringsställen.

Det bästa radikalmedlet mot förgiftad föda är att inte äta den – då har den minsta förutsättningar att åstadkomma skadeverkningar.

”Tagen eder tillvara för fariséernas och saducéernas surdeg.”

Ja, så kom den då till stånd, den välkända, riksomfattande namninsamlingen mot gymnasieutredningens förslag.

Ibland blir man frestad att tro att prestigen – inte andligheten – driver fram lidelser, som engagerar människor i meningslösa aktioner av reformell och religiös art.

Varför dessa högröstade krav om rum för en undervisning, som synes vara en kompromiss mellan stridande målsättningar?

Visst låter det imponerande och vederhäftigt detta resonemang om objektiv och allmänbildande orientering i kristendom och andra religioner – men hur fungerar det i verkligheten? En religionsundervisning, som förlorat den sanna kristendomens substans, gör mera skada än nytta. Den blir en plantskola för förnuftsreligion eller ateism. Nej, skall kristendomsundervisningen nå det resutat man säger sig eftersträva, måste Guds klara, rena evangelium få visa sin kraft.

”Om en blind leder en blind faller båda i gropen.”

Den riksomfattande namninsamlingen må betraktas som en värdefull opinionsyttring, men den begränsar sig till det. Den är trots sin omfattning ett ställningstagande, som till ingenting förpliktigar. För många är och blir den personliga insatsen endast autografens placering på en lista tillsammans med många andra kända och okända namn och med det anser man sig ha gjort sitt.

Vad är då den levande kristendomens insats? Vad kan den göra?

Lärare och elever, vilketdera har ingen större betydelse,

som mött den Korsfäste och Uppståndne, gripits av Hans budskap och ställt sig helt till Hans förfogande kommer alltid att medvetna om sitt ansvar förmedla frigörelsens och frälsningens evangelium till sin omgivning. Oberoende av kursplaner och timschema bär de väckelsekristendomen med sig överallt där de är – även i skolan. Genom sitt personliga vittnesbörd i ord och vandel blir de *Kristusbrev kända och lästa av alla*. Kristusbrev rymmande en undervisning av oskattbart större värde än den statsavlönade, akademiskt bildade lärarens, som själv aldrig upplevt den sanna kristendomens kraft. Om evangelisation blir en församlingens hjärteangelägenhet, så kommer varje ny situation att utlösa en frimodig aktivitet från män och kvinnor som förstår sin tid och sina tillfällen.

> ”Så kasten nu icke bort eder frimodighet, som ju har med sig stor lön. I behöven nämligen ståndaktighet för att kunna göra Guds vilja och få, vad utlovat är. Ty ännu en helt liten tid, så kommer den som skall komma, och han skall icke dröja, och min rättfärdige skall leva av tro. Men om någon drager sig undan, så finner min själ icke behag i honom. Dock, vi höra icke till dem som draga sig undan, sig själva till fördärv. Vi höra till dem som tro och så vinna sina själar.” Hebr 10:35-39

kap 9. | hednisk, namnreligiös eller kristen extas?

Det är två yttringar av troslivet, som på ett alldeles särskilt sätt upprört mångas sinnen. Extasen och helbrägdagörelsen genom tron är ämnen, vilka behandlas i alla sammanhang där människor rör sig. Även om det icke tillhör denna skrifts speciella område vill jag beröra några av de frågor jag mycket ofta mött från människor, som velat höra min syn på dessa svårfattbara ting.

Jag har många gånger haft orsak bli förvånad över den okunnighet och rädsla folk ger prov på så fort det blir yttringar av glädje, gripenhet eller allvar i ett väckelsemöte. Alltid har de funnit något att angripa då de av en eller annan orsak känt sig sårade eller kränkta av det de sett eller hört. Ovanlig mötesform med annan rytm i sång och musik eller andra yttringar av hänförelse och känsloengagemang har varit mycket vanliga kryddor i den kritik religiösa finsmakare serverat. Trots att de i sina egna kyrkor har ungdomsvåningar där det ”spisas” jazz och annan modern musik av troende ungdom, blir många obehagligt berörda då de hör unga och äldre sjunga Herrens lov med frimodighet och glädje till moderna rytmer i enkla uppbyggelsemöten. Vilket företräde har den ena musikarten framför den andra? Vad är det som legaliserar den klassiska frikyrkomusiken med piporgel framför enkla och lättillgängliga väckelsesånger och körer med moderna rytmer? Ingenting annat än en död tradition vars cirklar med nödvändighet måste sprängas om församlingen skall bli något annat än musikalisk akademi! Vägen till väckelse betyder återgång till det enkla, hjärtliga,

friska och spontana i enskilda och offentliga sammankomster.

Det är i första hand icke fråga om musikens eller instrumentens art, utan i *vilkens* tjänst sångare och musikanter står. Det är de medverkandes gudsförhållande som bestämmer värdet av deras insatser i gudstjänsten. Där Guds Ande är verksam finns det som regel inget rum för lysande mänskliga prestationer. Allt blir enkelt men otroligt intressant och levande.

* * * * *

Mer än en gång har jag gjort den erfarenheten att våra sammankomster blivit tummelplatsen för många underliga krafter, som mobiliserats genom alla besinningslösa utfall från väckelsens motståndare. Det har förekommit en mycket farlig extas nedanför plattformen eller scenen, men den har icke uppmärksammats eller blivit föremål för några samhällsingripanden. De rätt så imponerande skaror av människor som kommit till sammankomsterna har stundtals fått bevittna organiserade försök att med busaktigt uppförande, stoj och skrik sabotera mötena. Detta har i många fall skett med ordningsmakten som åsyna vittnen. Det är förvånansvärt att denna kränkning av mötesfriheten icke blivit föremål för samhällets uppmärksamhet på annat sätt än vissa lokala myndigheters försök att hindra mötena, tydligen för att slippa undan obehag.

Socialstyrelsens tendentiösa dokument har otvivelaktigt sin stora del i ansvaret, ty den har verkat uppviglande. Den har bidragit till att provocera fram en långt farligare mentalitet än den deras ukas var avsedd att motverka. Genom den skräckinjagande bild av väckelsemöten som deras cirkulär ger, måste människor få den uppfattningen att det här rör sig om samhällsfientlig verksamhet, som bör motarbetas och helst nedkämpas innan den hunnit skada för många män-

niskor. Men vad är det då man är så rädd för?

Jag har varit med i åtskilliga möten då det varit mycket livligt. Barn och ungdom har medverkat lika naturligt som de äldre och mer erfarna. De älskar det enkla och okomplicerade och upplever hänförelsen som en källa till glädje, harmoni och trivsel. Ännu har jag aldrig varit vittne till att barn genom sina föräldrars religiösa utlevelser förlorar kontakten med dem. Det är ganska säkert att barnen icke alla gånger förstår vad som sker i ett möte eller vilka upplevelser deras föräldrar gör, men de känner i atmosfären om det är onda eller goda krafter som är verksamma. Det är tydligt att de förnimmer om far och mor står under den helige Andes inflytande. Dessa positiva och uppbyggande krafter tar ingen skada av utan är en stor tillgång för alla – icke minst för barnen. Även om de skulle få bevittna att de närstående kommer i andliga kriser så är det absolut ingen ohälsosam upplevelse, ty också barnen kommer i kriser.

Livet är förvisso ingen idyll. Spänningar av långt allvarligare slag möter barnen mycket tidigt i så många olika sammanhang och ofta på ett så brutalt sätt, att de behöver den hjälp ett livligt väckelsemöte bringar dem. De lär sig gå bönens väg och grips av trons Ande. Detta är den bästa vaccinationen mot otrons förödande smitta.

I den debatt som följde i TV på det möte, vilket mer än något annat gjorde att Maranata kom på allas läppar, utgjöt en känd barnpsykiatriker sitt medlidande med den flicka, som tydligt rörd av den atmosfär som fanns i mötet, med sitt förgråtna flickansikte, blev en obehaglig överraskning för TV-tittarna. Doktorn gjorde utan vidare gällande att flickan och hennes föräldrar var i trängande behov av läkarvård. Vilka symptom det var som gav denne läkare orsak att i den aktuella TV-debatten inför hela det svenska folket rekommendera så drastiska åtgärder, har vi aldrig fått veta. Men de affekterade utfallen i läkarens kategoriska uttalande, gav

de angripna anledning fråga om icke den vänliga omtanken om deras mentala hälsa kom från en man, som trots sina stora kunskaper om psykiska sjukdomar, var i behov av själavård.

Flickan och hennes föräldrar ställde sig genast till förfogande. Läkarna kom tydligen av sig inför den frimodiga inviten. I varje fall var det ingen av de tillfrågade som ville göra undersökningen, fastän det var en stor tidning som stod som påskyndare. En ganska anmärkningsvärd detalj var för oss det förhållandet att det av resonemanget som fördes framgick att slutresultatet av en sådan undersökning skulle i väsentlig grad bli beroende på läkarens personliga trosuppfattning.

* * * * *

Jag blev mycket överraskad av det rabalder denna detalj i ett annars mycket vanligt väckelsemöte, åstadkom. Ty jag kunde icke förstå att företeelser, som ständigt förekommer i alla sammanhang där det finns någon väckelsesluft, skulle kunna skaka ett helt folk med de stora erfarenheter landets många väckelserörelser givit. Stormen detta möte utlöste var obegriplig av främst den orsaken att alla borde vara så religiöst allmänbildade genom den mångåriga verksamhet frikyrkorna bedrivit så helt oskyldiga yttringar av det slag det här gällde, vid det här laget icke skulle kunna bringa massor av hyggliga medborgare ur jämvikten.

Dagligen förkunnas Guds ord i radio och TV. Andakter, sångstunder, bibelstudier och gudstjänster med varierande karaktär avlöser varandra. Pingstpredikanter, frikyrkopastorer och statskyrkopräster medverkar i en mängd olika program. Kyrkor finns det överallt i landet där gudstjänster av skiftande slag hållas regelbundet med många tiotusentals medverkande. Barnen undervisas i vardags- och söndagsskola, ungdomen i junior- och andra ungdomsföreningar om

kristen tro och kristet liv med Nya Testamentet såsom urkund. Men ändock skapade *ett* möte med fullt bibliska manifestationer förvirring och ilska. Hotelser och förbannelser östes formligen under dessa dagar över sådana kristna, som icke tillägnat sig den kyrkliga odlingens utsökta finesser. Stilbrottet var chockerande för de flesta.

Vad skulle ske om vi finge många lika spontana, glädjefyllda och allvarsmättade väckelsemöten i svensk TV? O, vilken dag då den döda förnuftsreligionen med sin kalla formalism och sitt religiösa snobberi besegras av det överflödande liv som väller fram ur frälsningens källor och spränger alla slipade och välputsade program, banar väg för Andens livs- och glädjeyttringar och tillåter predikanter och sångare vara enkla och naturliga. En lovsjungande och jublande församling är intakt och väcker upp skarorna ur försoffning och andlig död.

* * * * *

Det måste vara en katastrofal brist på andligt liv i den sällsamt välregisserade religiösa verksamhet, som finns överallt i vårt avlånga land. Annars skulle man icke vara så tafatt eller också så agressivt fientlig då fullt bibliska yttringar såsom handklappning, sång, jubel, tungomålstalande, uttydning, profetia, dans, gråt, ångest, vånda, osv, uppenbarar sig, utan hellre göra som Nya Testamentet lär:

> ”Glädjens med dem som äro glada, gråten med dem som gråta.” Rom 12:15

Vi har fått många bevis på att troende under stundom rodnat av skam över att så ”okultiverade” och ”primitiva” mötesformer fortfarande förekommer i vårt land. En känd frikyrkoman och stor ekumen placerade i sin indignation på fullt allvar Maranata bland de hedniska religionerna. Sådana uttalanden talar icke till den akademiskt bildade upphovsmannens fördel och vittnar icke om någon större grad av nykterhet.

Det tycks vara så att frikyrkofolket i stor utsträckning förlorat kontakten med sitt eget ursprung. En del förefaller till och med vara riktigt besvärade av sin egen ungdoms sällsamma upplevelser. Det får vara hur det vill med den saken. Men den som vill göra sig besväret att gå till samfundens biografier skall finna många bevis på att alla väckelserörelser sprungit fram med samma extatiska särdrag, och så länge de bevarats i detta tillstånd har de varit *väckelserörelser.*

De som idag varnar för fanatism och andligt svärmeri är ofta höggradigt berusade av otuktsvinet från skökans glänsande bägare eller också har de sökt släcka sin andliga törst ur hedendomens giftbägare.

I Nya Testamentet kan vi läsa om dessa tre arter av extas: Hedendomens, namnreligiositetens och den levande kristendomens. Med ohämmad personkult, många gånger i förening med vilda orgier på idrottsbanor, i nöjespalats och parker dyrkar den moderna hedningen sina idoler och offrar tid, krafter och pengar på dess altare:

> ”I veten, att I, medan I voren hedningar, läten eder blindvis föras bort till de stumma avgudarna.” 1 Kor 12:2
>
> ”Nej, det vill jag säga, att vad hedningarna offra, det offra de åt onda andar och icke åt Gud.” 1 Kor 10:20

I namnreligiositetens tempel sker tillbedjan under kultiverade former. ”Jag tackar dig Gud, för att jag icke är såsom andra människor, rövare, orättrådiga, äktenskapsbrytare, ej heller såsom denne publikan. Jag fastar två gånger i veckan. Jag giver tionde av allt vad jag förvärvar.” Luk 18:11-12. Här finns det verkliga Kristushatet, ty i detta tempel har fariséerna sin andliga hemvist. Bland dessa renläriga och moraliskt oförvitliga tillbedjare finns många grader av extas, som ibland visar sig i häpnad, gäck och förbittring, an-

dra gånger i hot och mordlust mot Jesu lärjungar och det verk den helige Ande utför genom dem.

Så har vi till sist den levande kristendomens hänförelse, vars outtömliga inspirationskälla är Jesus Kristus och hans försoningsverk.

> ”Honom älsken I utan att hava sett honom. Och fastän I ännu icke sen honom, tron I dock på honom och fröjden eder över honom med outsäglig och härlig glädje.” 1 Petr 1:8

Det finns en bärande, hänförande och undergörande kraft för alla dem som öppnar sitt väsen för Jesus Kristus och tron på hans namn. Det är ren och hugsvalande Ande som ger livet mening och harmoni. I denna andeuppfyllelse ligger hela lösningen till personlig seger och församlingens framgång. Här finns lösningen på många av de problem vårt sjuka samhälle brottas med idag. Ge rum för den helige Andes verkningar och församlingen blir ett attraktivt kraftfält, som drar de behövande ur den sataniska nöjeshetsens många avgudatempel.

> ”Dricken eder icke druckna av vin, ty därav kommer ett oskickligt leverne. Låten eder fastmer uppfyllas av ande och talen till varandra i psalmer och lovsånger och andliga visor och sjungen och spelen till Herrens ära i edra hjärtan och tacken alltid Gud och Fadern för allt i vår Herres, Jesu Kristi namn.” Ef 5:18-20

kap 10. | trons offer och otrons

Den andra företeelsen på troslivets område, som blivit aktualiserad genom Maranatas framträdande, är helbrägdagörelsen genom tron. Det finns inga möjligheter att här fånga upp ens det mest väsentliga i den vilda våg av protester, som sköljt över oss. Helt säkert har kritiken varit berättigad många gånger, ty ovisligheter förekommer och är tyvärr icke alltid så lätt att bortarbeta. Då allvarligt menad tillrättavisning drabbar uppenbara missförhållanden, överilade uttalanden eller ansvarslösa handlingar, måste man som kristen ge sanningen rätt och i ödmjukhet erkänna sina misstag och överge dem. Den som vill tjäna Gud i uppriktighet och sanning lyssnar till och tar vara på den visdom andra kan förmedla. Jag tror det är en kristen dygd att vara öppen och tillgänglig för all den lärdom som kan sovra bort allt det som skadar det andliga livets naturliga tillväxt. Den bäste och mest skickade gör felsteg, den är klok som inser det och tackar Gud för den tuktan som bidrar till att medvetna eller omedvetna defekter hos personligheten blir bemästrade.

Situationen blir en annan först då begångna felsteg tas till förevändning för att begränsa evangelisk verksamhet, som förkunnar och praktiserar vad Nya Testamentet lär. Eventuella åtgärder kommer icke att medföra någon ändring i praktik, så länge denna har Guds Ord såsom mönsterbild. Alla sådana ansatser kommer att möta sammanbitet motstånd från de människor, vilka lärt sig älska Bibeln som Guds Ord och därför låter denna auktoritet vara vägledande och normgivande i alla trosspörsmål.

* * * * *

Det synes som om de flesta slagit sig till ro under den förvissningen att väckelse enligt historiskt mönster är en för alltid besegrad och fullständigt otänkbar egenhet i ett samhälle med materiellt välstånd. Det har ju varit mångas älsklingstanke och förkunnelse, att det icke finns någon jordmån för det enkla väckelsebudskapet i det så kallade välfärdssamhället. Så inträffar det något som helt oväntat och på ett närmast chockerande sätt rubbar dessa cirklar betänkligt. Tillvarons omgärdande lugn invaderas av metafysiska krafter, som irriterande, väckande, omskakande och närgånget påminner om det eviga livets frälsande sanningar. Sårade, retade, förargade och stundtals hätska kryper otaliga vänner av ordning, måttlighet och religiös återhållsamhet ur sina förskansningar välrustade med många avdammade lagparagrafer och med förslag till nya. Drivna av patriotiskt hjältemod och drillade i otrons alla konster och knep alarmerar andra all bevakning till att sätta in lögn- och skräckpropagandans imponerande resurser i de tarvliga försöken att göra den allmänna opinionen immun mot trons predikan.

* * * * *

Humbug, geschäft, kvacksalveri, vidskepelse! Se där några av glåporden den svenska pressen spottat ur sig i föregiven moralisk indignation då den gisslat förkunnelsen om troshelbrägdagörelsen, som troligen mer än något annat kommer att bli valfrihetssamhällets verkliga prövosten. Toleransens gränser är all upplysning och demokratisk fostran till trots fortfarande mycket snäva då det verkligen gäller och tycks icke orka med någon större belastning då den sätts på prov under en grå vardags alla påfrestningar. Men varför icke syna dessa moralens hotfulla väktare litet närmare i sömmarna? Tyvärr finns det alltför många dolska inslag, som

röjer att deras service icke enbart tjänar nyhetsförmedlingens och opinionsbildningens vällovliga intressen. Tidningar är ju också affärsföretag och måste framställa säljbara produkter. Idealitet och demokrati är mycket tänjbara begrepp mer lämpade för seriösa föredrag i högtidliga sammanhang än som fundamentala principer i realistiska affärsföretags handlingsprogram. Konkurrensen är hård och penningen åtråvärd! Klappjakten är otäck, men det ligger trots allt ett försonande drag i den nakna verkligheten att slavarna har sina herrar, som också har sina.

Den journalistik, som hänsynslöst låter pekuniär spekulation gå före vederhäftig information, tycks vara högt meriterad på sina håll i svensk press. Generaliseringar är farliga, men här är det berättigat att tala om en allmän tendens.

* * * * *

Vaggerydsfallet rymmer mycken tragik. Sven-Erlands död utlöste en storm, som knappt hunnit bedarra ännu ett halvt år efter. Tidningarna tog hand om fallet. Den olyckliga familjens smärtsamma förlust måtte ha varit en guldgruva. Löpsedelsrubrikerna har givit oss många påminnelser om att vissa organ icke försuttit tillfället göra säljbart skandalstoff av vår olycka.

Sven-Erland är död! Han dog i tron på Jesus Kristus. Det sista ordet om orsaken till hans bortgång har icke blivit sagt ännu. Det kristna hoppet ser med tillförsikt fram till den stora dag då full klarhet skall vinnas i allt det som här ter sig dunkelt eller meningslöst och då alla förebrående frågor skall få sitt rätta svar. – Rycktes han bort av fanatiska förkunnares ovarsamma framfart? Många har redan givit ett kategoriskt jakande svar på den frågan. De mest aggressiva har icke alltid lyckats dölja sin egen fanatism och sin vidskepliga tro på kemiska preparat och medicinsk vetenskap.

Jag vill icke ifrågasätta ärligheten hos dem som i tid och

otid varnande ropat ut att tron krävt ett offer. Det är emellertid icke möjligt att frigöra sig från misstanken att även denna reaktion är färgad av en rent antikristlig grundinställning. Hur många offer har icke otron krävt både före och efter denna händelse utan att några ansatser till en reaktion av tillnärmelsevis liknande art varit märkbar och utan ingripande från polis, läkare, åklagare och domstol.

* * * * *

Sven-Erlands bror och föräldrar lever. Svårt misshandlade av det moderna samhällets pinoredskap har de burit sitt tunga lidande, föräldrarna anklagade för det grövsta brott de känner. Dag efter dag har de fått schavottera i spalterna och offentligen blivit skoningslöst pryglade av vår tids utstuderade plågoandar.

Låt oss anta att belackarna har rätt, så det var predikanterna som dömde deras av sjukdom hårt prövade son till döden. I så fall överflyglas de i grymhet och ondska endast av den så kallade demokratiska press, vars alla mänskliga hänsyn så totalt övervunnits av snikenhet att de icke dragit sig för att piska upp och underblåsa primitiva hatstämningar, som hotat redan slagna människor med fullständig utplåning. Det må vara mig förlåtet om jag icke kan finna något annat försvar för dessa simpla övergrepp än att de förövats av förblindade materialister. Familjens förkättrade tro har till sist varit den bärande kraft, som hållit dem uppe då hjärtlösa människor hotat sänka dem i djupaste mörker, och de såsom potentiella mördare ansedda predikanterna har varit deras enda mänskliga stöd under de mörkaste passen.

* * * * *

Dom är avkunnad. Föräldrarna dömdes såsom skyldiga. Men bötesstraffet står icke i rimliga proportioner till den dom den allmänna opinionen utmätt och verkställt. De var nämligen

redan dömda och hårt bestraffade makar som ställdes inför tinget i Värnamo.

Men varför icke åtala och döma alla predikanter och pastorer, vilka predikar helbrägdagörelse och praktiserar handpåläggning i sin verksamhet? Det vore väl mer konsekvent än att utmäta symboliska straff åt människor, som velat gå trons väg. Sedan bör man i rättvisans och jämlikhetens namn dra ut denna konsekvens därhän att alla läkare också blir åtalade och dömda då de ordinerar godkända preparat, som visar sig få icke förutsedda biverkningar varav liv helt oavsiktligt krävs. Så långt jag vet har ingen framfört den tanken att patienterna skall ställas till ansvar.

Det kanske är klokt ta med i kalkylerna att det ännu finns en betydande grupp troende här i landet med tro på gudomliga under, och att deras tro är förankrad i den av konungen stadfästa och gillade Bibeln, urkunden för vårt lands officiella religion.

Den mänskliga faktorn går det nog knappast att helt eliminera så länge vi vistas i denna begränsningens värld. Det bör man tänka på i både det ena och det andra sammanhanget.

kap 11. | Guds svar: väckelse!

Den levande kristendomen bärs upp av församlingen som måste leva i ständig förnyelse helt avskild från all upplösande världslikställighet och fri från all mänsklig centraldirigering. Det finns ingen makt eller några yttre omständigheter, som kan förhindra församlingen att förverkliga sitt gudomliga uppdrag då hon förblir i ett sant och uppriktigt trohetsförhållande till Jesus Kristus. Försonad, rättfärdiggjord och helgad genom Jesu blod skall församlingen i andens kraft bära fram uppståndelsens segerrika evangelium vars höga mål är evigt liv för var och en som tror. Denna tro tillhör icke människans naturliga utrustning utan verkas som uppenbarelse genom Ordets predikan.

* * * * *

Församlingen kommer att befinna sig i ständig konflikt med världsandan under vilka former den än uppenbarar sig. Den kristnes frimodiga vittnesbörd i ord och gärning är ett mäktigt vapen mot det förråande och alltmer tilltagande förakt för livet den så kallade civilisationen ger nya och rafflande prov på. Det är till sist det personliga ställningstagandet som betyder mest i denna totala strid mot ondskan. I församlingens atmosfär av väckelse- och bönegemenskap utrustas och fostras den troende till denna heliga tjänst. Hela livet blir en bekännelse om församlingens utomvärldsliga mål och en förberedelse för den slutliga ingången i trons rätta fädernesland.

* * * * *

Såsom gäster och främlingar på jorden bör det vara självklart att de kristna skall stå utanför denna tidsålders alla politiska och militära uppgörelser i det kalla eller heta kriget. Den som accepterar mord som medel för att lösa sociala eller mellanfolkliga problem bryter mot det kristna kärleksbudet och placerar sig utanför församlingens övernationella brödragemenskap. Icke svärdet men korset är församlingens alternativ. Kollektiva maktdemonstrationer eller humanitära aktioner i syfte att skada eller släcka liv kan aldrig rättfärdigas. Alla former av legaliserad utrotning verkar demoraliserande på hela mänskligheten och banar väg för våld, brutalitet, sadism och allmän laglöshet. Det troligen största hyckleriet som historien känner är den maktberusade kyrkans beredvillighet att ge militarismen sin välsignelse. En kyrka som vegeterar på staten lever vidare utan kristendomen med bland annat politikens och militarismens stöd. Den som vill vara Jesu lärjunge måste var dag ta sitt kors på sig och efterfölja *honom*, icke kyrkan. Trosvandringen med honom för med sig allvarliga konsekvenser. Fri och oberoende av alla världsliga ok lever församlingen sitt överflödande Kristusliv genom män och kvinnor som offrar liv och medel för att utbreda Guds rike.

* * * * *

Lika litet som församlingen låter sig påverkas av statligt tvång i avgörande trosfrågor, lika omöjligt är det att finna någon gemensam nämnare för kristendom och plikt. Det är ett stort fattigdomsbevis andliga ledare företer då de belastar de politiska partierna för det andliga förfallet i tiden. Därmed underkänner de fullständigt det berättigade i sin egen existens och kraften i det evangelium de predikar. Andliga problem kan aldrig lösas med politiska medel. Politik kan varken kristna eller avkristna ett folk. Möjligen förkyrkliga eller avkyrkliga. Och detta är förvisso icke samma

sak. Att göra det politiska valet till en religiös kallelsefråga och valsedeln till ett vapen för moralisk upprustning och kristendomens plats i skola och samhällsliv låter onekligen vackert men är i verkligheten ett talande exempel på den avkristning som pågår också inom stats- och frikyrka. Evangelium är nämligen till sin innebörd något helt annat än det urvattnade reformprogram som i dessa dagar presenteras av många sammansvurna moralister med de mest olika trosinriktningar. Vad är det man vill uppnå? Tydligen har man ett religiöst mål, och detta tror man sig kunna nå med politiska medel. Det har sagts att denna aktivitet är en väckelse i kristen mening, men det har ansetts lika nödvändigt att upprepade gånger poängtera att församlingarna som sådana skall stå helt utanför denna underliga mönstring. Även om det bevisligen icke har gått att förverkliga detta uppsatta ideal – många församlingar politiseras på smygvägar – är dessa argument ett slående bevis på denna väckelses karaktärer. Äktheten hos en väckelse i nytestamentlig mening uppenbarar sig däri att den vänder sig till individen såsom ett nådeserbjudande från Gud till frälsning ut ur tidsålderns onda väsende. En väckelse börjar alltid med Guds folk! ”Om den signal, som basunen giver, är otydlig, vem gör sig då redo till strid?” En verklig väckelsesignal samlar Guds folk till bön och för dem in i en väntande och vakande ställning. Väckta och förnyade blir de bärare av Guds heliga eld till sin samtid. Striden är andlig och kan icke vinnas med köttsliga vapen hur starka dessa än kan förefalla vara. Då församlingen är där hon skall vara, blir hon en stad på berget vars ljus icke kan döljas. Hon blir utsatt för många attacker och listiga anslag men kan icke neutraliseras av mörkrets styrkor.

* * * * *

Lidande väntar den som valt gå korsets väg. Men genom

detta lidande uppenbaras Guds kärlek. Även i vår tid möter människor det djupt rotade hatet från korsets fiender. Myndiga herrar träder upp mot deras tro och myndigheterna förleds till handlingar, som är regelrätt förföljelse. Denna mentalitet är av gammalt datum och är från tid till annan av allt att döma mycket dominerande i samhällets olika människovårdande institutioner. Men det finns ingen anledning rygga tillbaka då detta motstånd reser sig än mindre låta sådana övertramp bli orsak till att man kastar sig in i det partipolitiska käbblet för att med köttsliga maktmedel värna om mänskliga rättigheter. Ett adelsmärke för all sann och levande Gudstro är att den blir motsagd, men den visar sin styrka därigenom att dess bekännare står fasta och orubbliga på den onda dagen och behåller fältet efter att ha fullbordat allt.

* * * * *

Guds svar på den tilltagande ondskan är en mäktigare utgjutelse av sin Andes kraft över församlingen, som finner det livsnödvändigt att återvända till de urkristna kraftkällorna. En mängd näraliggande men mindre väsentliga uppgifter måste träda i bakgrunden eller helt utmönstras för att det som är mer betydelsefullt än något annat skall få sin gudomliga lösning. Den församling som marscherar fram på knä finner svar, får lösenord och blir en maktfaktor med stort inflytande. Individer, samhällen och nationer lyfts andligt och moraliskt då evangelium blir proklamerat med överbevisande kraft. Väckelsen är ett faktum för var och en som sätter sig i rörelse mot korset och blir en korsbärare i Jesu efterföljd. Var och en som går trosvandringen ut till honom utanför lägret för att bära hans smälek blir ett skakande vittnesbörd för andra om att vi här icke har någon varaktig stad utan söker efter den tillkommande.

* * * * *

Väckelsen bryter igenom otrons fördämningar då Guds folk träder ut på Ordets löften och tillägnar sig sina rättigheter. Tyvärr samlas de kristna under så många tvivelaktiga partifanor och låter sig ledas in på tvivlets behagliga vägar där det överallt finns utplacerade mängder av varningsmärken för den översvallande frälsningsfröjdens många faror. En formell och stel religion som stannar med högtidlighet och värdighet i det yttre beteendet och föraktar synliga livsyttringar, uttryck för överväldigande tacksamhet eller djup ånger, har ingenting att bjuda livshungriga människor. Då trons folk fylkar sig under korsets fana och kröner lejonet av Juda stam till suverän konung, faller Anden över gammal och ung. Det är väckelse som får bibliska kännetecken. Det blir liv, liv och åter liv, kraft till under och andliga förlossningar samt tro för en fallen världs frälsning. O, du fallna värld, vet att korset är rest för din skull! Vänd dig till Honom och drick dig till liv med fröjd ur frälsningens friska flöden!

* * * * *

Växlande är förvisso de erfarenheter en kristen får göra i en värld där allt är ett styckverk. Motgångar och missräkningar kommer och sätter tron på hårda prov, men om denna tro är förankrad i Jesus Kristus, trons begynnare och fullkomnare, byter icke den frestade åskådning och överger sitt hopp, ty det är uppenbart att de tillsynes största nederlag kan av Gud förvandlas till stora segrar. ”För dem som älska Gud samverkar allt till det bästa.” Så har kristna i alla tider mött många svåra prövningar, men ut ur dessa har de kommit luttrade och mer skickade för Guds rike och bättre rustade för alla tålamodskrävande uppgifter i själavårdens uppoffrande tjänst. Den som söker Guds rike och vad därtill hör kommer icke på skam. Världen kan under ett bedrägligt sken av människokärlek protestera, men den ser bara det närvarande och dömer ofta i panik och av rädsla, uppjagad

av en skrupellös tidningspress, som specialiserat sig på säljbart skandalstoff. De som är mest samvetslösa brukar ropa högst. Men låt skallet gå! De ting som det är värt att kämpa och ge sitt liv för värderas ofta med förakt och avsky av den majoritet som gjort otron till sin religion. O, du Guds lösköpta folk! Gör dig fri från religiös eller hednisk fångenskap, bli fylld med Anden i ett överflödande mått, ty upp-brottet stundar och Jesus kommer för att hemförlova sin arvedel.

> Sen vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi får kallas Guds barn, vilket vi ock äro. Därför känner världen oss icke, eftersom den icke har lärt känna honom. Mina älskade, vi äro nu Guds barn, och vad vi skola bliva, det är ännu icke uppenbart. Men det veta vi, att när han en gång uppenbaras, skola vi bliva honom lika; ty då skola vi få se honom sådan han är.
>
> Och var och en som har detta hopp till honom, han renar sig, likasom Han är ren.
>
> *1 Joh 3:1-3*

M A R A N A T A !

i världen *men icke* av världen

andra upplagan

finn arne imsen

År 1964 gavs första upplagan av denna skrift ut. Då BMC-förlag nu, nästan 40 år senare, väljer att ge ut en ny upplaga, slås man av aktualiteten i de profetiska varningar som här ges.

Boken drar upp riktlinjerna för levande kristendom. Kristendom utan andlig anknytning till denna världen - men fylld av Guds kärlek och Kristi sinnelag.

> Den sanna kristendomen bäres upp av den *"levande Gudens församling, sanningens stödjepelare och grundfäste."* (1 Tim 3:15)
>
> Och denna församling är inte en organisation utan en organism, inte en korporation utan en kropp - Kristi kropp, och skall gestalta Kristus i tiden. Kristus är i församlingen, och han uppfyller allt i alla. Varje del av denna kropp skall vara genomträngd av det liv som är av Jesus Kristus. Han har efter fullbordat försoningsverk tagit platsen på Faderns högra sida i härligheten. Församlingen är redan införsatt med honom i den himmelska världen. Vi är där med honom och han är här i oss. Han är vår ställföreträdare i himmelen och vi är hans ställföreträdare på jorden. Församlingen har alltså samma maktställning som Kristus själv.

BMC -förlag